

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Bogen om Adler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-boa-txt-shoot-ided205c6a-85b4-420c-b48a-d7a2c3f8cb6f.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad jeg forøvrigt kunde ønske at sige i et Forord (thi da jeg ikke skriver i noget Blad eller i noget Tidsskrift, maa jeg benytte Forordet til een og anden almindeligere Bemærkning) om det literaire Forhold mellem Forfatter, Læser og Critiker, det har jeg været heldig nok til at finde udtalt bedre og fyndigere end jeg kan sige det, af en Mand, hvem jeg altid har venereret: gamle Fichte, i stor Forstand en Mand, i ophøiet Forstand en Charakter, i ædel græsk Forstand en Tænker. Hvad han har sagt i denne Henseende kan vel ogsaa gjøres behov at siges i vor Tid, medens den Omstændighed, at det er sagt for snart 50 Aar siden, maaskee vil kunne skaffe det Sagte Gehør. Der ligger noget Formildende i, at det er en Afdød, der taler, Noget, som maa gjøre Læseren modtageligere for den strænge Tale, i, at, hvis Verden ellers nu er forkeert, den da altsaa ogsaa maa have været forkeert for 50 Aar Siden. Naar en Levende taler til de Samtidige fristes han maaskee til at fremstille det, som havde Verden før været god, men nu i de sidste 14 Dage var den da bleven reent forkeert. Derved forbittres da igjen de Samtidige, og med Rette, forsaavidt det dog upaatvivleligt er saa, at Verden til alle Tider saa omtrent er lige god, eller lige slet. Blik paa Tiden, Skildringer af Samtiden, Opfattelser af vor Tid og andet Saadant misbruges saa let reent rhetorisk : Taleren eller Forfatteren indretter Fremstillingen i Forhold til som den brillant kan tage sig ud og gjøre Effect i det Øieblikkelige, mindre bekymret om at have en fast, bestemt Anskuelse af Tiden, eller om, at besinde sig paa, at Opgaven maaskee er for stor. Vil en Taler lokke Mennesker, saa siger han: thi det maa man sige til vor Tids Ære, og det skal ikke forties eller miskjendes, at der dog begynder et nyt Liv at røre sig, at der dog bestandigt blive Flere og Flere o: s: v.; naar han næste Søndag tordner, saa siger han: eller skulde disse Tidens Fordærvelse endnu ikke have naaet det Høieste, skulde der virkelig være et Maal, som endnu ikke var naaet, naar saaes vel en større Letfærdighed o: s: v.: Disse forskjellige Opfattelser udgives saa stundom i eet Bind, og den lidt opmærksomme Læser læser, lukker derpaa forundret Bogen, og tænker: Gud veed paa hvilken Tid den Mand egentligen levede. Nei saa er det bedre at lade en Afdød tale. Dersom en Præst havde betænkt sin Tale, og valgt til Thema: om vore Tidens Overdaadighed, og han da tilfældigviis Løverdags-Eftermiddag fandt en Prædiken fra 1718: om vore Tidens Overdaadighed - saa troer jeg han vilde gavne sine Tilhørere mere ved at oplæse denne end ved at holde sin egen. Hovedsagen er det dog ikke, at En tordner og Andre maa døie det, Hovedsagen er at vi Alle, hver især, blive visere. Og naar en Afdød taler, er der jo paa en Maade Ingen som taler, saa kan vi Alle høre efter.